

Orman Teleskobu

Yavuz DEMİRKIRAN

Orman Teleskobu

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın derinliklerinde, sarmaşıkların halat gibi sarktığı ve güneş ışığının yapraklar üzerinde dans ettiği bir yerde, Milo adında genç bir maymun yaşardı. Yumuşak kahverengi tüyleri, krem rengi bir yüzü ve hiçbir şeyi kaçırmayan büyük kehribar gözleri vardı. Milo keşfetmeyi çok severdi ama bazen en uzun ağaçlardan daha uzağı görebilmeyi isterdi. Bir sabah, bir dalda sallanırken parlayan bir şey dikkatini çekti.

Milo yumuşakça orman zeminine indi ve eğrelti otlarını kenara itti. Orada, yaprakların arasına yarı gömülmüş, kırmızı kayışlı, parlak pirinç bir teleskop vardı. "Ooooh!" diye haykırdı ve onu küçük elleriyle aldı. Camın üzerindeki tozu sildi ve küçük ucundan baktı. Her şey minicik ve çok uzakta görünüyordu. Sonra teleskobu ters çevirdi ve yine haykırdı.

Milo teleskobu doğru tarafından tuttu ve uzun ağaçlara doğru çevirdi. Yapraklar birden yaklaştı! Her yaprağın damarını ve bir dalda yürüyen her karıncayı görebiliyordu. "Bu harika!" diye ciyaktadı, uzun kuyruğu heyecanla kıvrıldı. Bulduğu şeyi en iyi arkadaşı, jibon Tuk'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

Tuk sarmaşıktan sarmaşığa sallanıyor, uzun kolları yükseklerle uzanıyordu. "Tuk! Tuk! Bak ne buldum!" diye seslendi Milo. Tuk aşağı sallandı ve başını yana eğdi. "Bir boru mu?" diye sordu kuşkuyla. "Bu bir teleskop!" dedi Milo. "Uzaktaki şeyleri görebilirsin." Tuk tek gözünü kısarak içinden baktı ama onu yere doğru çevirdi. "Sadece toprak görüyorum," diye homurdandı.

Milo güldü. "Hayır, hayır! Onu yukarı, ağaç tepelerine doğru çevir!" Tuk'un teleskobu ağaç tepelerine doğrultmasına yardım etti. Tuk'un parlak kara gözleri kocaman açıldı. "Vay! Kırmızı tüylü bir kuş görüyorum!" diye bağırdı. Milo teleskobu geri aldı ve kendisi baktı. Yukarıda, dalların arasında renkli kuşlar kanat çırpıyordu. Onları daha önce hiç fark etmemişti.

Tam o sırada, sarı göğüslü ve turuncu gagalı küçük yeşil bir papağan yakındaki bir dala kondu. "Merhaba! Ben Pip," diye cıvıladı. "Şu parlak şey de ne?" Milo ona teleskobu gösterdi. Pip içinden baktı ve haykırdı. "Kuzenlerimin yuvalarını buradan görebiliyorsun!" dedi. "Ama dur—daha önce hiç görmediğim bir sürü yuva var!"

Milo'nun kalbi heyecanla arptı. "Göster bana!" dedi. Pip yukarı utı ve Milo onun peşinden tırmandı, teleskop kırmızı kayışında zıplıyordu. Tuk da peşlerinden geldi, daldan dala atlıyordu. Yapraklar sıklaşıp hava tatlı kokana kadar yükseldiler. "İşte!" dedi Pip kanadıyla işaret ederek. "Camdan bak!"

Milo teleskobu kaldırdı ve sık ağaç tepelerine baktı. Orada, yaprakların arasında saklanmış, dallardan ve yosundan örülmüş düzinelerce minik yuva vardı. Her renkten—mavi, sarı, kırmızı ve yeşil—kuşlar etraflarında kanat çırpıyordu. Bazıları Milo'nun hiç duymadığı tatlı şarkılar söylüyordu. "Burası gizli bir yuvalama alanı!" diye fısıldadı. "Bunu kimse bilmiyor!"

Tuk teleskoptan baktı ve neredeyse dalından düşüyordu. "Vay canına! Ne kadar çok kuş var!" diye bağırdı. "Herkesi haberdar etmeliyiz!" Milo başını salladı ama sonra kaşlarını çatı. "Dikkatli olmalıyız," dedi. "Onları korkutmak istemeyiz." Pip de aynı fikirdeydi. "Önce sessizce izleyelim, sonra diğerlerine söyleyebiliriz."

Üç arkadaş uzun süre kuşları izledi. Milo yedi farklı yuva türü saydı. Bazı kuşlar yüksekten, bazıları alçaktan ötüyor, bazıları minik çanlar gibi cıvıldıyordu. Pip yeşil tüylerini gururla kabarttı. "Kuzenlerim en iyi yuva yapanlardır," dedi. Milo gülümsedi. Bir teleskobu olduğu için hiç bu kadar şanslı hissetmemişti. Sanki ağaç tepelerinin gizli anahtarıydı.

Güneş batmaya başladığında Milo, Tuk ve Pip'le birlikte dikkatlice aşağı indi. Köy ağacının yanında oturan bilge yaşlı maymun Nana Fig'i buldular. Mavi taşlı, sarmaşıktan örülmüş kolyesini takmıştı ve tatlı tatlı gülümsüyordu. "Ne yapıyordun bakalım, küçüğüm?" diye sordu. Milo ona teleskobu ve gizli yuvaları anlattı.

Nana Fig'in yumuřak kara gözleri parladı. "Dikkatle izledin, Milo," dedi. "Bu gerçek bir armağan. Her gün birçok maymun o ağacların yanından sallanıp geçiyor ama sen bakmaya zaman ayırdın." Bütün orman hayvanlarını bir araya çağırđı. "Milo'nun paylaşacak bir keřfi var!" diye duyurdu. Herkes merakla ve heyecanla etrafına toplandı.

Milo teleskobunu kaldırdı ve hayvanlara gizli yuvalama alanını anlattı. Pip cıvıladı: "Burada yaşadığını bile bilmediğimiz kuşlar var!" Tuk yerinde zıpladı. "Doğru! Onları gördüm!" Hayvanlar sevinçle bağırdı ve alkışladı. Nana Fig başını salladı. "Bundan sonra bu yuvaları gözeteceğiz ve onları güvende tutacağız," dedi. Milo gururla parladı.

O akşam orman arkadaşları olgun mangolar ve tatlı meyvelerden oluşan bir ziyafet çekti. Gülüştüler ve kuşlar hakkında konuştular. Milo herkesin teleskoptan bakmasına izin verdi. Başta kuşku duyan Tuk bile durmadan "Bu şimdiye kadarki en iyi şey!" diyordu. Nana Fig Milo'nun başını okşadı. "Bize harikaların her yerde olduğunu gösterdin," dedi.

O günden sonra Milo her sabah yuvalama alanını ziyaret etti. Yavru kuşların yumurtadan çıkışını ve uçmayı öğrenişini izledi. Arkadaşlarına teleskobun nasıl kullanılacağını ve kuşları korkutmamak için nasıl sessiz olunacağını gösterdi. Orman her zamankinden daha büyük ve daha büyüğü hissettiriyordu. Milo'nun büyük kehribar gözleri mutlulukla parlıyordu.

Milo, dikkatle bakmanın harika keşiflere yol açabileceğini öğrendi. İster parlak bir teleskop olsun ister sadece kendi iki gözünüz, bakmaya zaman ayırırsanız her zaman keşfedilecek yeni bir şey vardır. Ve bazen en güzel keşifler arkadaşlarınızla paylaştıklarınızdır. Ormanın ağaç tepeleri her zaman sırlar barındıracak, sadece meraklı bir maymunun yukarı bakmasını bekleyecek.